

Автор на „Невинен до доказване на противното“ и „Невинен“

СКОТ ТЪРОУ

Експлозивна съдебна драма, заредена с напрежение
до последната страница

БРАТЯ

СКОТ
ТЪРОУ

БРАТЯ

IDENTICAL by Scott Turow © 2013 by Scott Turow.

By arrangement with the Author.

All rights reserved.

© Марин Загорчев – превод от английски

© Димитър Стоянов – Димò – худ. оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2013

ISBN 978-954-389-256-3

ЕРА

На Дан и Дебора

*Приличам аз на капката, която
е скочила в морето, уж да дири
там друга капка, а наместо туй
сама се е загубила във него.*

Уилям Шекспир,
„Комедия от грешки“
превод: Валери Петров

Първа част

1. Пол – 5 септември 1982 година

Винаги когато се замисли за убийството на Дита Кронон, Пол Янис ще си спомня притесненията си в началото на деня. Датата е 5 септември 1982 година, неделята след Деня на труда, ясен следобед с бели облачета, искрящи като перли. Зевс Кронон, бащата на Дита, е отворил просторното си имение в покрайнините на града за стотици свои събрата от православната енория на църквата „Свети Димитър“ за отбелязването на църковната Нова година. Долу край реката, на ливадата, определена за паркинг, Пол слиза от колата заедно с майка си и братя си близник Кас. Следващите няколко часа ще бъдат голямо изпитание.

Кас буквално се изстрелва от шофьорското място на стария датсун.

– Трябва да намеря Дита – заявява, имайки предвид приятелката си, дъщерята на Зевс.

Майка им слиза с помощта на Пол и поглежда след другия си син, който хуква нагоре по склона, като намята сакото на раменете си.

– Тее му*! – измърморва жената на гръцки и бързо се прекръства.

– Мамо – казва Пол, след като брат му се отдалечава, – какво правим тук изобщо?

Лидия сключва гъстите си вежди, сякаш не разбира.

– Всяка година не приемаш поканата за този пикник – обяснява той, – като все повтаряш, че татко мразел Зевс.

– Не повече от мен – тихо измърморва Лидия, която рядко се задоволява с второто място за каквото и да било. С Пол тръгват нагоре по покритата с чакъл алея към голямата бяла къща с широк фронтон и коринтски колони. Тя се подпира на ръката на сина си. – Този пикник е за църквата, не за Зевс. Липсват ми срещите с бившите ни съседи и не съм виждала нуна Тери от месеци.

– С Тери се чувате всеки ден.

– Поли, не съм те карала насила да идваш.

– Принудих се да дойда, мамо. Ти си намислила нещо. И двамата с Кас го знаем.

– Така ли било? Не знаех, че с адвокатската диплома си получил и умения да четеш чужди мисли.

– Решила си да направиш някакъв проблем с Дита.

– Проблем ли? – изсумтява тя. На шейсет и три, майка им, макар и малко напълняла, все още пази ве-

личествената си осанка: тя е висока жена, с буйна прошарена коса и святкащи тъмни очи. – Самата Дита създава достатъчно проблеми. Дори Тери го признава, а момичето е нейна племенничка. Ако Кас се ожени за Дита, баща ви никога няма да му проговори.

– Мамо, това са старомодни глупости, като да вярваш в лоши поличби. С Кас няма да продължаваме вашата безумна вражда със Зевс. Освен това вече сме на двайсет и пет. Трябва да оставиш брат ми сам да взема решения.

– Откъде накъде? – отсича Лидия, като неочаквано се изкисква и стиска ръката му, за да разведри настроението.

Това е нейното разбиране за остроумие – да се смее, когато говори сериозно.

В горната част на поляната пикникът е истински празник за сетивата. Миризмата на все още димящ в кандилниците тамян от кратката религиозна служба се смесва с аромата на четирите агнета, печачи се над жарта от дъбови цепеници, а лудешкото, пронизително дрънкане на бузуки приветства стотиците гости, тълпящи се в имението.

Тери, сестрата на Зевс и най-добра приятелка на майка им още от седемгодишна възраст, ги чака с щръкнала като на плашило изрусена коса. Тя прегръща Лидия и Пол. Синът на Зевс, Хал, стои до нея и посреща гостите. Прехвърлил четирийсетте, той е дебел, тромав и прекомерно енергичен – от хората, които се радват на всеки със смешното, непохватно поведение на разлигавени песове. Дори сега Пол има слабост към Хал, след когото преди двайсет години двамата с Кас тичаха като кученца – в дните преди скарването заради наема на бакалницата на баща им да раздели семействата им. Подобно на Пол, изглежда, че Хал

* Боже мой! (гр.). – Б. пр.

също не се интересува от това. Той прегръща майката на близнаците, която все още нарича „леля Лидия“, и се заговаря непринудено с Пол, преди Тери да отведе гостенката. Цяла тълпа приятели ги чакат под сянката на една от разпънатите сред ливадата тенти на сини и бели ивици. Пол неохотно тръгва към това сборище на хора от детството му, от чиито старомодни обичаи и грандомански очаквания винаги се е стремил да избяга.

Когато го вижда, приятелката му Джорджия Лазопулос, става и тръгва към него, усмихвайки се влюбено. Облякла е синя карирана лятна рокля. Тя е нисичка, закръглена и със сладки трапчинки – хората често я сравняват със Сали Фийлд. Въпреки че са гаджета от гимназията, сега двамата едва докосват устни, когато се целуват за поздрав. Джорджия е дъщеря на отец Ник, свещеника на „Свети Димитър“, и много внимава как се държи, когато всички я наблюдават.

Тя вече е приготвила на Пол картонена чиния с агнешко и пастицио, любимите му ястия, която той приема с благодарност, но се отдръпва за момент, за да потърси Кас. Най-сетне забелязва брат си сред няколко души от гимназията. Дори от сто метра той привлича вниманието на Пол и с леко кимване му посочва къде е майка им. Двамата са се разбрали да внимават и да се намесят, ако Лидия доближи Дита. Иначе не очакват майка им да досажда на родителите ѝ, с които не си говорят от години.

Пол споделя мнението на майка си за Дита, но съзнава отчаяната нужда на Кас от самостоятелност и винаги е възприемал желанията на брат си като свои. Другите хора – нормалните – не разбират какво е да живееш, без да знаеш къде свършваш ти и къде започва брат ти. За Пол хората се делят на две категории:

Кас и всички останали. Дори майка им, която винаги ги е закриляла с титаничната сила и непоклатимата воля на мраморна колона, не се радва на такава емоционална близост.

Затова едно от най-изненадващите предизвикателства за Пол Янис в колежа бе това, че тогава двамата с Кас започнаха да стават много различни. Кас постоянно ходеше на купони и открито се опълчваше срещу родители им. След колежа Пол влезе да учи право, а Кас кандидатства успешно за Полицейската академия на окръг Киндъл, където ще започне идната седмица.

Когато Пол се обръща, за да се върне при Джорджия, се спъва в нещо и с вик полита напред, като размахва безпомощно ръце и изпуска чинията. Просва се по гръб, а младата жена, в чиито крака се спъна, се навежда над него и затиска ръцете му в тревата.

– Не мърдай – предупреждава тя. – Поеми си въздух, за да се увериш, че си добре.

Това е София Михалис.

– Къде се губиш? – е първото, което му идва да каже.

Сам не знае какво го изненада повече – това, че я вижда за първи път от години, или че толкова се е променила. София винаги е била самоуверена, остроумна, но не очакваше, че ще стане такава красавица. В гимназията беше от онези девойки, които момчетата, с присъщата си жестокост, наричаха „гръцки трагедии“, най-вече заради твърде непропорционалния за лицето ѝ нос. Независимо от това е много чаровна. Има потресаващо тяло. А сега вече съзнава неповторимостта си.

Пол се засмива и сяда на земята да се огледа. На ръкава на тъмносивото му сако „Брукс Брадърс“ има зелено петно от тревата, но никъде не го боли. Той по-

ема подадената ръка и се изправя, докато няколкото души, притекли се на помощ, се отдръпват.

В отговор на въпроса на Пол София му казва, че през последните седем години е учила по комбинирана програма на местния колеж и медицинското училище в Бостън. Дипломира се през юни и сега е стажантка в Университетската болница в града.

– Къде по-точно? – пита Пол.

– В хирургията.

– Леле! – възкликва той. Никога не би предположил такова нещо за нея. – Това означава ли, че ще ме зашиеш безплатно, ако ми се наложи.

– Мама казва, че е трябвало тя да ме научи да шия.

София се интересува какво става с него. Казва ѝ, че само след два месеца ще го приемат в адвокатската колегия и ще бъде назначен за прокурор в окръг Киндъл под ръководството на Реймънд Хорган.

– А иначе? – осведомява се тя. – Още ли си с Джорджия.

– Да, още съм с Джорджия.

Двата ѝ предни зъба се белват над тънката долна устна и големият ѝ нос сякаш се вирва още повече. Той се досеща какво си мисли: „Кога ще проумееш истината?“

– Тя е тук някъде – добавя Пол и прави широк жест с ръка, сякаш ако не беше Джорджия, той изобщо нямаше да е тук.

– Трябва да я видя. Да я поздравя.

– Да, може – измърморва той, съзнавайки, че темата за Джорджия някак е спряла разговора им.

София махва небрежно, преди да се отдалечи, и Пол едва устоява на изкушението да я изпрати с поглед. Продължава да чувства присъствието ѝ. Той си дава сметка, че София се е превърнала в човек, какъвто и

той винаги е копнял да бъде – оставящ отпечатъка си в света. Нещо го жегва, когато най-сетне поглежда назад и я вижда до Джорджия, която няма подобни амбиции. По настояване на отец Ник тя не кандидатства в колеж и вече е главен касиер в една местна банка. Пол обича Джорджия. Винаги ще я обича. Но не е сигурен, че иска да се ожени за нея, което тя и семейството ѝ отдавна очакват от него. Това е неговият проблем. Животът с Джорджия би бил хубав, но едва ли ще е интересен.

Обсебен от тези мисли, Пол осъзнава, че е изпуснал от поглед майка си, и когато я вижда, с тревога забелязва, че говори с домакина. Лидия гледа Зевс с каменно изражение. Мургав, с буйна прошарена коса и бял костюм, той е все още привлекателен за шейсет и шест годишен мъж и сега упорито се опитва да покаже сърдечност пред хладното поведение на Лидия. За Пол е напълно логично Зевс да се прицели във висок политически пост и наистина сега той е кандидат за губернатор на републиканците и води ожесточена кампания за предстоящите само след два месеца избори. Ако бъде избран, вероятно ще остави мащабния си бизнес, свързан с търговски центрове из цялата страна, в ръцете на Хал, който почти със сигурност ще ги доведе до фалит.

Междувременно Пол забелязва красивата дъщеря на Зевс да се приближава към него. Грациозната Дита лепва влажна целувка върху устните му. Той усеща дъх на алкохол. Не са много случаите, в които я е виждал трезвена. Изведнъж си дава сметка, че тя само се преструва, че го е объркала с брат му (повечето хора наистина не различат близнаците), затова се отдръпва.

– О, ти ли си, Пол? Какъв късмет, че не се опита да ме измамиш. Да не би да се опасяваш, че Кас ще ревнува? Не си ли поделитея всичко?

С катраненочерна коса и изваяно тяло, с красиви, правилни черти и страхотни тъмни очи, Дита се засмива и отгърква гърдите си в ръката му, принуждавайки го да отстъпи още една крачка назад.

Заради такива шеги Пол се старае да избягва Дита, макар да знае, че тя цели точно това – да го раздели с брат му. Въпреки ожесточеното противопоставяне на родителите им Дита, с остър език и дръзко поведение, успя да очарова Кас, както никоя друга жена преди нея.

– Дита, знам, че се мислиш за много забавна, но на твоето място не бих чакал на телефона да ме поканят в „Шоуто на Карсън“.

– О, Пол, колко си спечен! Ако ти пххнат парче въглен в задника, ще се превърне в диамант. – След като удържа победа в този импровизиран дуел на духовитости, тя замълчава за момент и го поглежда изпитателно. – Защо всички във вашето семейство сте против мен?

– Ние не сме против теб, Дита. Ние сме за Кас.

– Да бе, да. На Кас му трябва жена като Джорджия. Ску-чна.

Обидата, когато чува някой да се изказва толкова безсърдечно за Джорджия, е изненадващо силна и той едва се сдържа да не зашлеви Дита. Дита е умна. Това е другото, което я прави толкова опасна. Пол ѝ обръща гръб, но тя не устоява на изкушението да го уязви още веднъж:

– Знаеш ли, мисля, че отдавна щях да бия шута на Кас, ако не знаех колко ще се радват всички останали.

Години по-късно, когато ще си спомня този ден, променил завинаги живота на семейството му, Пол все по-ясно ще си дава сметка колко нещастна се е чувствала Дита в този момент. Но сега единствената му мисъл е за опасността, която тази жена представля-

ва за брат му, и за невъзможността си да спаси Кас от нея. Докато се отдалечава, той с потресаваша яснота си дава сметка за едно: ненавижда тази жена.

2. Предсрочно освобождаване – 8 януари 2008 година.

Ивън Милър – петдесетгодишна, заместник-директор по сигурността в „Зет-Пириъл Истейт Инвестмънт Тръст“ – тичаше с бързината на бивша лекоатлетка през подземията на небостъргача „Анекс“, без да знае къде отива и изобщо защо е там. Тя внезапно видя номера на залата, която търсеше, и спря рязко. В пластмасово калъфче до вратата имаше табелка: КМИСИЯ ЗА ПРЕДСРОЧНО ОСВОБОЖДАВАНЕ – с печатна грешка. Когато влезе, видя началника си Хал Кронон, изпълнителен директор на Зет-Пи, който я бе извикал спешно с имейл. Той говореше с личния си адвокат Мел Туули и друг официално облечен мъж, когото тя не познаваше.

Ивън имаше двайсетгодишна кариера на специален агент във ФБР, преди да заеме сегашния си пост, и от личен опит знаеше, че държавната власт, за която хората често говореха като за някаква страшна болест, много често се упражнява в съвсем прозаична обстановка. Ежемесечните заседания на Комисията за предсрочно освобождаване, решаваща свободата на десетки хора, се провеждаха в това ниско помещение без прозорци, на няколко съгъваеми метални стола около две талашитени маси. На стената зад столовете леко накриво висеше квадратно парче пластмаса с размери метър на метър с герба на щата. Малка ка-

тедра с микрофон бе поставена по средата на празното пространство между местата на комисията и други две талашитени маси, предназначени за участниците в изслушването, представителите на прокуратурата и застъпниците на затворника. Днешното заседание, което според таблото до вратата трябваше да започне в два, явно щеше да започне по-късно.

Началникът на Ивън, мургав и плещест, с измачкана на корема риза и завързана накриво вратовръзка, най-сетне я видя и я извика в тъгъла на помещението. Тя се поинтересува какво се е случило – в писмото му нямаше обяснение.

– Опитвам се да задържа Кас Янис в затвора – отговори той.

Тя не знаеше почти нищо за убийството на сестрата на Хал, Дита, през септември 1982 година. При преместването ѝ в окръг Киндъл преди петнайсет години случаят отдавна бе излязъл от фокуса на медиите, а Хал не обичаше да говори за това. Беше ѝ известно само онова, което четеше във вестниците в последно време – а именно, че Кас Янис, братът-близък на Пол Янис – щатски сенатор, който сега се кандидатираше за кмет – се е признал за виновен за убийството на приятелката си Дита Кронон.

– Обаче не съм те извикал за това – добави Хал.

– А за какво?

– За „Йор Хаус“.

От няколко месеца той преговаряше да купи „Йор Хаус“ – една от най-големите строителни фирми в страната – за неколкостотин милиона долара. Със спада в търсенето на еднофамилни къщи той очакваше това да бъде изгодна сделка, с която да разшири дейността на Зет-Пи, както от години го съветваха да направи.

– При цялата ни предпазливост сме пропуснали нещо. В Индианаполис. Изглежда, че част от терена се намира върху бивше депо за отпадъци. Трябва спешно да намерим екоексперти.

Тя дори не беше сигурна, че съществува такова нещо като „екоексперти“. По-лошо, познавайки Хал, жената се опасяваше, че ще я прати да гони призраци.

– Откъде е дошло това? – попита Ивън, имайки предвид информацията.

– Тим е проследил Дикстра и останалите от екипа на „Йор Хаус“, след като пристигнаха вчера – шепнешком обясни Кронон.

– За бога, Хал!

От десетилетия във фирмата държаха Тим Броуди – възрастен бивш детектив от отдел „Убийства“ – на годишен хонорар в замяна на инцидентни услуги като частен детектив за Хал. Ивън нямаше високо мнение за частните детективи, повечето от които бяха аматьори или некадърници, нищо не разбираха от работата и можеха да навлекат неприятности на фирмата. Да прати Броуди да шпионира конкуренцията в бизнеса, бе типично за импулсивните и рисковани прищевки на Хал.

– Накарай някого да се заеме с това – заповяда ѝ той. – Но да не изчезнеш някъде. Може да ми потрърбваш тук.

Като шеф Хал Кронон, който управляваше Зет-Пи от смъртта на баща си Зевс преди двамайсест години, изглеждаше постоянно в състояние на емоционална възбуда. Редуваше надменно поведение, гневни изблици и горещи молби – винаги шумен и своенравен. В каквото и настроение да беше, той винаги очакваше моментална реакция от страна на подчинените си. Затова Ивън често се удивляваше колко се е привързала към него

през трите години, откакто работеше във фирмата. Една от причините беше в невероятната му щедрост, която я направи несравнимо по-богата от всичко, за което едно момиче от Каския, Колорадо, би могло да си мечтае. Но тя харесваше Хал най-вече заради уменията му да се унижава, когато имаше нужда от помощта ѝ, и да изразява безкрайната си благодарност след това. Той бе от онези мъже, които имат нужда за тях постоянно да се грижат много жени, особено сега, след като майка му Хермиона бе починала. Около него винаги бяха съпругата му Мина – забавна, властна и закръглена като мъжа си – и прастарата леля Тери, сестрата на баща му, от която всички малко се страхуваха. Във фирмата Ивън бе станала негова главна довереничка, като често се налагаше да го изслушва с часове и предпазливо да го пази от самия него.

Тя излезе в коридора, за да се обади на заместника си в Охайо и да му нареди да замине незабавно за Индианаполис, и да потърси човек, който да оцени евентуалните замърсявания на парцела. След като се върна в стаята, Мел Туули, адвокатът на Хал, ѝ каза, че изслушването ще се забави, защото защитникът на Кас още пътувал. Шефът ѝ бе излязъл, за да проведе няколко телефонни разговора. Мел бе седнал на един от трите реда сгъваеми столове за наблюдатели и преглеждаше нещо на миникомпютъра си. Ивън се настани до него. Докато работеше във ФБР, тя познаваше юриста само по репутация – като адвокат на отрепки, умен, но коварен. Покрай Хал опозна и добрата страна на адвоката, но все още имаше едно наум в отношенията с него. Той изглеждаше нелепо с твърде тесните за пълното му тяло костюми и проскубаната частична перука, която сигурно носеше от годините, когато Том Джоунс е станал звезда. Черните къдрици, висящи без-

разборно от главата му, приличаха на остатъците, които трябва да се съберат от пода, след като си завел пудела си на подстригване.

Ивън се поинтересува какво се очертава за този следобед. Мел стисна ядосано очи, преди да отговори:

– Оф, типичните номера на Хал.

Обясни, че близките на жертвата на убийство имали законно право да поискат изслушване преди освобождаването на убицеца. Нямало обаче никакви основания да държат Кас Янис повече в затвора. Оставали само шест месеца, докато излежи цялата двайсет и пет годишна присъда, наложена му, след като се признал за виновен, и единственият начин да осуетят освобождаването му било въз основа на някакво тежко провинение. Янис обаче бил примерен затворник.

– Ето, погледни документите – каза Мел. – Провери дали съм пропуснал нещо.

Подаде ѝ дебела картонена папка и излезе да говори по телефона, докато тя прелистваше документите. Основен елемент в първоначалното споразумение между прокуратурата и адвокатите на Кас беше да излежи присъдата си при лек режим – мярка, която рядко се прилагаше за убийци и за която Ивън предполагаше, че е имало сериозни спорове. В резултат той беше лежал повече от две десетилетия в затвора „Хилквест“ на около сто и двайсет километра от Тройния град, като дори бе отказал няколко предложения за преместване на друго място, където би получил единична килия. Във формулярите, които беше попълнил, заявяваше, че въпреки по-лошите условия „Хилквест“ е по-удобен за близките му, особено за брат му, който му идвал на свиждане почти всяка неделя. Туули бе изискал от управата на затвора всяко документче, свързано с Кас – от снимката и пръстовите отпечатъци, снети при

постъпването му през юли 1983 година, до последната характеристика за поведението му. Както каза Мел, общото впечатление, което оставяха документите в дебелия папка, беше за човек, постигнал редкия успех да спечели симпатиите на затворническата управа, надзорниците и другите затворници, на които Кас даваше уроци по право и обща култура. Наскоро изкарал дистанционен курс и получил учителски сертификат. В среда, където дисциплинарни проблеми бяха ежедневие – сбивания заради спорове кой телевизионен канал ще се гледа, за откраднати от стола плодове, от които след ферментация с малко хляб може да се получи алкохол, за цигари марихуана, пренесени тайно от свижданията – в характеристиката на Кас бяха отбелязани само няколко глоби за провинения, не по-сериозни от четене в леглото след загасяване на лампите.

При вратата настъпи леко оживление. Пол Янис, елегантен като в телевизионните предавания, влезе, следван от двама изструпани млади сътрудници – чернокожа жена и бял мъж; явно хора от предизборния му щаб, предположи Ивън. В предизборна кампания или не, той явно щеше да влезе пак в ролята, която играеше от самото начало – като един от адвокатите на брат си. Сложи вълненото си палто на облегалката на един стол и хвърли износено куфарче на масата, предназначена за представителите на затворника.

Имаше един период преди петнайсет години, когато Ивън можеше да каже, че доста добре познава Пол Янис, макар че сега той едва ли я помнеше. По онова време тя работеше по разработката „Петрос“ – тайно разследване на ФБР за корупция в щатските съдилища при дела за обезщетение за причинени телесни повреди. Пол бе първият адвокат в окръг Киндъл, който прояви куража да се противопостави срещу опит за из-

нудване от страна на известен съдия, а после – още по-голямата смелост да каже „да“, когато Ивън го помоли да свидетелства в процеса срещу магистрата. След този случай общественото възхищение, особено в медиите, даде тласък в политическата кариера на Пол и той стана водач на мнозинството в щатския сенат. Сега в надпреварата за кметския пост той бе много пред конкурентите си в социологическите проучвания благодарение на известността си и горещата подкрепа от страна на тъжители и няколко профсъюза.

Ивън кимна, когато Пол най-сетне спря разсеяния си поглед върху нея. Отначало не реагира, но след малко отново я погледна и се усмихна:

– Боже, та това е Ивън!

Веднага прекоси стаята, за да стисне ръката ѝ, и в отговор на въпросите ѝ заговори за личния си живот, подрънквайки с ключовете и няколко монети в джоба си. Жена му София Михалис също беше известна личност – пластичен хирург, която два пъти привличаше вниманието на медиите като ръководител на лекарски екип, грижещ се за жертви на взривни устройства в Ирак. Двамата им синове учели в колежа „Ийстън“, похвали се той.

– Ами ти? – поинтересува се Пол. – Чух, че работиш за Хал. Е, как е?

Усмихна се дяволито. Явно беше чувал за сприхавия характер на шефа ѝ.

– Не е лош човек. Има и много по-лоши.

– Хайде, познавам Хал, откакто се помня.

Тя го погледна изненадано. Това бе нещо ново за нея.

– Семействата ни бяха така – обясни Пол, като кръстоса пръсти. – Неговата леля Тери беше най-добрата приятелка на майка ми и нейна кумбара – кума

на сватбата на родителите ми. По традиция това я прави също нуна на голямата ми сестра, тоест кръстница – това означава много за всеки грък. Тери идваше на всяко семейно тържество – за Великден, Коледа, именни дни – а Хал ѝ беше любимец, затова го водеше със себе си. Моето голямо лудо гръцко семейство. – Пол се усмихна на баналната си шега. – В крайна сметка бащите ни се скараха заради наема на бакалницата на татко, но преди това Хал дори се е грижил за мен и Кас. – На лицето му грейна широка усмивка, привлекателна, защото за момент му придаде невинен вид. – Няма да споменавам, че сега ме ненавижда.

Дори ако забравим за убийството на Дита (доста трудно нещо за забравяне), Хал мразеше всички либерални политици, които според него винаги искали да плащат неадекватни услуги от щатския бюджет, като вдигали имотните данъци и така прогонвали бизнеса, работещите хора и най-важното, наемателите на магазини в трите търговски центъра собственост на Зет-Пи в окръг Киндъл. Ивън разбираше логиката му. Тя бе заклетата републиканка до 2004 година, когато окончателно я отблъснаха с опитите си да изкарат еднополовите бракове по-лоши от проказа.

– Как върви кампанията? – попита тя.

– Всички казват, че отлично.

Пак тази лъчезарна усмивка. Пол беше красив мъж, стегнат, малко над метър и осемдесет, с буйна черна коса, напомняща кацнал на главата му гарван. Имаше само няколко бели косъма. Лицето му бе променено от времето по начина, който се отразява добре само на мъжете, като ги прави да изглеждат по-мъдри, по-възвишени и следователно по-подходящи за властта. При жените ефектът беше само да изглеждат по-стари.

– Мога ли да разчитам на гласа ти? – добавя той.

Ивън вероятно би отговорила „да“ дори ако не беше само шега, но разговорът им бе прекъснат от влизането на главния адвокат на затворника, Санди Стърн, който според затворническото досие беше защитавал Кас, когато се е признал за виновен. Закръглен, плешив и със загадъчно елегантни маниери, той бе ярко доказателство за предимствата да изглеждаш на средна възраст, когато си все още млад. Бе останал почти непроменен през петнайсетте години, изминали от първия му кръстосан разпит с Ивън в едно от делата по разработката „Петрос“. След като поздрави Пол, Стърн се ръкува и с нея, като леко се поклонил, макар че вероятно не я позна.

От съседната стаичка се показа стройна секретарка, която обяви, че членовете на комисията са готови, и Ивън извика Туули и Хал от коридора. Когато се върна в стаята, един полицаи тъкмо въвеждаше Кас Янис от една странична врата. Затворникът пристъпваше бавно, защото носеше окови на краката и белезници, свързани с метална верига, стегната около кръста му върху синия затворнически костюм. Пол поиска разрешение да прегърне брат си.

Макар че двамата братя Янис бяха еднородни близнаци, като ги гледаше един до друг, беше очевидно, че подобно на сестрите Шеръл в Каския двамата не са се развили по един и същи начин. Кас бе малко по-висок и по-широкоплещест. Най-забележимата разлика бяха следите от отдавнашно счупване на носа на Пол. Историята за това бе доста забавна и се разказваше във всички биографични справки за сенатора – защото през медения им месец през 1983 година жена му София неволно го ударила през лицето с ракета за тенис, докато я учел да играе. Когато Пол се върнал от болницата, баща му погледнал превръзката и казал: